

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **GTS NOVERA, a. s.**, se sídlem Přemyslovská 2845/43, Praha 3, zastoupeného Mgr. Petrem Hostašem, advokátem se sídlem Na Struze 1740/7, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2005, č. j. 23053/2004-603, o správním deliktu, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2006, č. j. 7 Ca 26/2005 - 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Petra Hostaše, advokáta se sídlem Na Struze 1740/7, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu jako žalovaného odvolacího orgánu (dále jen „stěžovatel nebo ČTÚ“), ze dne 27. 1. 2005, č. j. 23053/2004-603. Tímto rozhodnutím stěžovatel na základě odvolání žalobce (dále jen „poskytovatel veřejné telefonní služby“ nebo „operátor“) změnil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru inspekce telekomunikací (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo jen „správní orgán“) ze dne 13. 8. 2004, č. j. 16071/04-620/IV.vyř., v tom smyslu, že z výroku rozhodnutí byla vypuštěna jedna ze skutkových podstat postihovaných správních deliktů, a to využívání čísel bez rozhodnutí ČTÚ, které nebylo ve správním řízení prokázáno. Tím, že byl ze strany poskytovatele veřejné telefonní služby porušen Číslovací plán a rozhodnutí ČTÚ o přidělení čísel a číselných řad využíváním čísel v rozporu s účelem, ke kterému byla přidělena, došlo k porušení podmínky B. 4. písm. a) telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě (dále jen „telekomunikační licence“) ze dne 25. 9. 2000, č. j. 503269/2000 – 610, a podmínky D.

4. písm. a) telekomunikační licence ze dne 25. 9. 2000, č. j. 500021/2000 – 610. Za toto protiprávní jednání byla poskytovateli veřejné telefonní služby podle § 97 odst. 1 písm. t) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „telekomunikační zákon“), uložena pokuta ve výši 5 000 000 Kč. Faktický závěr o porušení právních předpisů využíváním čísel v rozporu s účelem, ke kterému byla přidělena, včetně výše pokuty, však stěžovatel v druhostupňovém rozhodnutí potvrdil.

Městský soud považoval žalobu za důvodnou, když dospěl k závěru, že rozhodnutí stěžovatele jako odvolacího orgánu je zatíženo vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Soud přisvědčil žalobní námitce, že se stěžovatel nezabýval v odvolání namítanou věrohodností testů provedených společností Český Telecom, a. s., a nevyjádřil se k jeho tvrzení, že správní orgán prvního stupně žádné testy neprováděl a testy společnosti Český Telecom, a. s., přijal jako jediný důkaz, ačkoli operátor argumentoval tím, že jeho vlastní testy údajně pochybení neprokázaly. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle názoru soudu zřejmé, že důkazy předložené společností Český Telecom, a. s., vzal stěžovatel za zcela průkazné a naprosto věrohodné, neboť stěžovatel v něm uvedl, že správní orgán prvního stupně prováděl vlastní šetření s výsledky, které závěry předložených testů potvrzovaly. Soud však poukázal na to, že z obsahu odůvodnění ani ze spisu už není zřejmé, o jaká vlastní šetření správního orgánu se mělo jednat; k tomu soud pouze poznamenal, že součástí spisového materiálu byl kontrolní protokol ze dne 28. 7. 2004, k č. j. 16071/04-620, z jehož obsahu vysvítá, že na kontrolovaných www adresách v síti Internet byly poskytovány služby typu „pro dospělé“. K žalobní námitce, že správní řízení bylo zatíženo procesní vadou, neboť správní spis neobsahuje veškeré dokumenty, které tvořily jeho obsah před vydáním správního rozhodnutí v prvním stupni, pak soud konstatoval, že je obtížné posoudit, zda stěžovatel soudu předložil úplný spisový materiál, či nikoli. Vzhledem k tomu, že operátor připojil stejnopis svého odvolání, které ve správním spise nebylo založeno, k podané žalobě, nebyla tato skutečnost sama o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Tímto důvodem však byla skutečnost, že z odůvodnění rozhodnutí není patrné, jak byl obsah listin a zjištění z nich vyplývajících správními orgány hodnocen, jaká konkrétní šetření správní orgány v projednávané věci ke zjištění skutkového stavu učinily, jak je hodnotily, a která zjištění potvrzují závěry testů provedených společností Český Telecom, a. s., a vyvracejí protichůdná tvrzení operátora, a proč se tedy tyto testy staly v řízení důkazem prokazujícím zjištěný skutkový stav. Soud z výše uvedeného dovodil nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí a současně konstatoval, že skutkový stav, který vzal stěžovatel za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, proto v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem. Uvádí, že jako odvolací orgán odmítl jako nedůvodnou argumentaci operátora, že Číslovacím plánem je stanoveno pouze to, že čísla nejsou předmětem služby CS/CPS a že kombinace číslic AB určuje výši tarifu, a žádné jiné podmínky pro využívání čísel tento plán nestanoví, z čehož je zřejmé, že operátor Číslovací plán neporušil a jeho jednání nelze hodnotit jako protiprávní. Dle správního orgánu však bylo porušení naprosto zřejmé, neboť pro přístup k síti Internet je dle Číslovacího plánu určen přístupový kód „971“ a pro přístup se zvláštním tarifem ke službám poskytovaným na síti Internet nebo na jiných datových sítích je přístupový kód „976“. Operátor poskytoval služby v síti Internet tak, že uživatel po *dial-up* připojení k síti (přístupový kód „971“) byl úpravou nastavení funkce koncového zařízení, které bylo provedeno bez jeho vědomí, přeměrován na přístup se zvláštním tarifem („kód 976“), čímž došlo bez jeho vědomí ke změně výše tarifu. Operátor rovněž prováděl přeměrování volání z čísel s přístupovým kódem „976“ na čísla jiných operátorů, a to mimo území České republiky. Operátor připustil, že přidělená čísla takto využíval v rozporu s účelem, k němuž byla přidělena,

tohoto jednání se ale dopustil pouze krátkodobě, jen v několika případech, a v okamžiku, kdy tuto skutečnost zjistil, zjednal nápravu tím, že požádal ČTÚ o příslušnou změnu. Operátor mimo jiné v žalobě namítal i to, že poskytuje pouze telekomunikační službu spočívající v přenosu dat prostřednictvím telekomunikační sítě mezi účastníkem a třetí osobou, a nesouhlasil s tím, že měl vytvořit taková kontrolní opatření, která by porušování smluvně uložené povinnosti dokázala neprodleně odhalit a zjednat nápravu.

Stěžovatel se však ztotožnil se skutkovými i právními závěry správního orgánu prvního stupně včetně jeho závěru, že výše sankce je odpovídající popsanému porušení zákona s ohledem na jeho závažnost, na jeho způsob, následky i dobu jeho trvání, a přihlédl ke všem přitěžujícím i polehčujícím okolnostem, s tím, že pro tento typ správního deliktu není rozhodné, zda jednání bylo zaviněné či nezaviněné a zda se jednalo o jednání úmyslné či z nedbalosti. Podstatou sporu je podle názoru stěžovatele posouzení toho, zda operátor porušil ustanovení § 97 odst. 1 písm. t) telekomunikačního zákona a zda byla pokuta ve výši 5 000 000 Kč uložena v souladu se zákonem, či nikoliv. Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu z důvodu nesprávného právního posouzení věci, neboť považuje za nesporné, že protiprávní jednání operátora bylo šetřením a doloženými důkazy ve správním řízení prokázáno. Všemi námitkami se stěžovatel zabýval, což vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Námitka, že protiprávní stav trval pouze krátkodobě, neobstála, neboť bylo doloženo, že trval po dobu několika měsíců. Rovněž námitka, že operátor prováděl vlastní testy, které žádné jeho pochybení neprokázaly, setrvává pouze v rovině tvrzení, které nebylo ničím doloženo. Důvodná není ani námitka, že stěžovatel neprováděl žádné vlastní testy; obsahem spisu je například kontrolní protokol ze dne 28. 7. 2004 a rovněž záznam o provedení kontroly ze dne 19. 7. 2004, kterými byla ověřena správnost závěrů testů provedených ze strany společnosti Český Telecom, a. s., jimž byl stěžovatel nucen přisvědčit. Stěžovatel je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem za situace, kdy operátor v blíže nezjištěném období, minimálně však od 21. 1. 2004 do 13. 8. 2004, svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle shora citovaného ustanovení telekomunikačního zákona, následkem jeho jednání došlo jak k ohrožení oprávněných zájmů uživatelů telekomunikačních služeb, tak i oprávněných zájmů ostatních poskytovatelů srovnatelných telekomunikačních služeb, neboť při této činnosti vznikalo nerovné prostředí na telekomunikačním trhu a operátor dosahoval většího zisku než ostatní podnikatelské subjekty, a tím i neoprávněné konkurenční výhody.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Poskytovatel veřejné telefonní služby (operátor) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí stěžovatele trpí zásadními vadami procesní i věcné povahy, a odkazuje na konstantní judikaturu správních soudů, především na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, podle něhož z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Uvedeným požadavkům odůvodnění rozhodnutí ze dne 25. 1. 2005 (správně 27. 1. 2005) nevyhovuje, neboť stěžovatel v něm neuvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, přičemž v případě vlastních šetření dokonce ani neuvedl, o jaké důkazy se jedná.

Operátor se proto zcela ztotožňuje se závěry městského soudu, který z tohoto důvodu napadené rozhodnutí po právu zrušil. Soud se proto již nezabýval námitkami týkajícími se věci samé, přesto však považuje operátor za nutné zdůraznit, že se v žádném případě nedopustil protiprávního jednání vykonáváním telekomunikační činnosti v rozporu s podmínkami telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě či využíváním

čísel v rozporu s Číslovacím plánem veřejných telefonních sítí. Konečně poukazuje i na nesprávný způsob určení výše pokuty ze strany stěžovatele, neboť tato sankce byla již rozhodnutím správního orgánu v prvním stupni řízení stanovena v maximální možné výši, tj. 5 000 000 Kč, přičemž v odvolacím řízení nebyla snížena, přestože operátor jako odvolatel úspěšně vyvrátil závěr správního orgánu, že používal čísla, která mu vůbec nebyla přidělena.

Z uvedených důvodů operátor navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl a potvrdil rozsudek Městského soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Poté dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti jak výslovně, tak dle jejího obsahu, namítá zákonný důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky soudem, ačkoli městský soud se v daném případě vůbec nezabýval meritem věci, neboť důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že soud shledal rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a současně konstatoval, že skutkový stav, který vzal stěžovatel za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech. Nejvyšší správní soud je tedy nucen konstatovat, že kasační námitka směřující do posouzení právní otázky, kterou stěžovatel ve svém podání uplatnil, je z tohoto důvodu zcela nepřipadná. Závěry soudu, které vedly ke zrušení vydaného správního rozhodnutí, tj. *ratio decidendi* napadeného rozsudku, se stěžovatel žádnou další námitkou nepokusil vyvrátit a nikterak s nimi nepolemizoval.

S ohledem na shora uvedené se Nejvyšší správní soud již dále námitkou stěžovatele nezabýval a odmítl ji jako lichou, neboť městský soud se k právním a skutkovým otázkám ve věci samé, které stěžovatel zmiňuje ve své kasační stížnosti, v odůvodnění rozsudku nevyjadřoval. Dle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. (viz shora) je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti a za dané situace tedy neměl již dále de facto co přezkoumat.

Nad rámec důvodů vedoucích k zamítnutí kasační stížnosti však považuje kasační soud za vhodné zdůraznit, že na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je kladen v souladu s ustanovením § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správního řádu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), požadavek přesvědčivosti (pozn.: napadené rozhodnutí stěžovatele bylo vydáno dne 27. 1. 2005, tedy za účinnosti „starého“ správního řádu, tento požadavek byl později vtělen v rozšířené podobě do ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů). Správní orgán byl podle citovaného ustanovení platného v době vydání rozhodnutí povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Odůvodnění rozhodnutí má totiž poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí a má z něho být zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Rozhodnutí, tedy výrok i jeho odůvodnění, totiž musí být jasné a přesvědčivé nejen pro účastníky správního řízení, ale i ostatní orgány a osoby, aniž by se k pochopení rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu. Také Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 103/99 uvedl, že i z hlediska čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a

svobod je „*požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí*“.

Nedostojí-li stěžovatel jako správní orgán výše uvedeným zákonným povinnostem, chybí-li odůvodnění rozhodnutí základní náležitosti ve shora uvedeném smyslu a neobstojí-li tedy rozhodnutí ani po formální stránce, pak je jeho rozhodnutí zatíženo natolik závažnou vadou, že soud se při přezkumu předmětného rozhodnutí vůbec nemůže zabývat hmotněprávní argumentací. V případě nedostatečného odůvodnění totiž nemá k dispozici důvody, o něž by se při přezkumu opřel, aby mohl potvrdit nebo popřít v rozhodnutí vyslovený právní názor, a nezbývá mu, než takové rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti shodně s poskytovatelem veřejné telefonní služby odkazuje i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, publikovaný in: Soudní judikatura ve věcech správních (dále jen „SJS“), pod č. 27/1994, podle něhož (kromě toho, na co již operátor poukázal ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, a co již bylo shora citováno) „*rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno, a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí*“. Obdobný názor vyjádřil Vrchní soud v Praze také ve svém pozdějším rozhodnutí ze dne 21. 5. 1999, č. j. 5 A 80/97 – 36, publikovaném taktéž v SJS, pod č. 573/2000, v němž vyslovil, že: „*vyjádří-li se odvolací orgán pouze o důvodech rozhodnutí první správní stolice, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné*“. Pokud tedy správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvede, že něco „*bylo jednoznačně prokázáno*“, aniž by bylo uvedeno jak, na základě kterého důkazu a jak je tento důkaz hodnocen, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Nejsou-li v rozhodnutí uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovedl své závěry, je toto rozhodnutí v rozporu s § 47 odst. 3 správního řádu, a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejsou-li pak tyto důkazy obsaženy ani ve správním spise, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise, a jsou tak dány zároveň i důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 – 51, na www.nssoud.cz).

V posuzovaném případě se stěžovatel v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevypořádal s hodnocením shromážděných důkazů, neuvedl, z jakých důvodů považoval testy předložené společností Český Telecom, a. s., za dostatečně průkazné, jakým způsobem, kým, a jak dlouho byly příslušné www stránky testovány (event. které konkrétní stránky byly kontrolovány), a co testy ve svém výsledku prokazují. Nespecifikoval, jaká vlastní šetření ve věci prováděl, co z nich vyvodil a proč se mu provedení dalších případných důkazů jevilo již nadbytečným. Samotná existence kontrolního protokolu ze dne 28. 7. 2004, k č. j. 16071/04 – 620, jenž je součástí spisového materiálu, a lakonický odkaz na vlastní šetření zmíněný v odůvodnění rozhodnutí, jsou z tohoto pohledu naprosto nedostatečné, a to tím spíše, že záznam o provedení kontroly ze dne 19. 7. 2004, kterou měla být podle tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti ověřena správnost závěrů testů provedených ze strany společnosti Český Telecom, a. s., jimž byl stěžovatel dle svých slov nucen přisvědčit, se kasačnímu soudu ve spise vůbec nepodařilo dohledat (stejně jako i další blíže nespecifikované a neoznačené materiály, na něž se stěžovatel v rozhodnutí odvolává, konkrétně smlouvy, v nichž je „*transparentním způsobem popsáno, jakým způsobem má probíhat proces informování koncového uživatele i přesměrování volání v síti Internet*“, a které měly být jedním z klíčových důkazů). Není také zřejmé, z čeho stěžovatel vycházel při konstatování délky období, kdy mělo ze strany operátora docházet k porušování telekomunikační licence.

Za situace, kdy listiny založené ve správním spise nejsou číslovány a spis není veden tak, aby mohlo být postaveno na jisto, že obsahuje veškeré podklady rozhodnutí správního orgánu

(tyto nedostatky nelze přehlédnout a městský soud na ně v odůvodnění rozsudku také výslovně upozornil), není možno nedostatek odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí žádným způsobem zhojit, neboť v takovém případě nejsou skutkové a právní úvahy správního orgánu, jež vedly k vydání rozhodnutí, ze spisu ani v základních rysech bez pochybností rekonstruovatelné. Na okraj, a již jen závěrem, k tomu považuje Nejvyšší správní soud za vhodné ještě podotknout, že ani z výše zmíněného kontrolního protokolu není zřejmý žádný závěr, neboť tento protokol vůbec není opatřen textovou částí (s výjimkou data a jména zpracovatele) s hodnotícím vyjádřením stěžovatele a skládá se pouze z obrazového materiálu. Rovněž testy provedené společností Český Telecom, a. s., které jsou taktéž převážně obrazového charakteru, by bylo nutno doplnit o podrobnější vysvětlující komentář, aby mohly být použity jako základní podklad, o němž se opírá výrok rozhodnutí.

Jestliže konstantní judikatura zdejšího soudu (např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 5/2006 pod č. 835) oprávněně klade určité kvalitativní požadavky i na náležitosti žaloby a na podrobnost a jasnost vyjádření právního názoru ve vazbě na podklady založené ve správním spise v rámci žalobních bodů (tyto nároky tedy klade fakticky na účastníka řízení), pak nemůže soud akceptovat u odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jímž je uložena pokuta ve výši 5 000 000 Kč, nižší standard, a spokojit se s pouhým konstatováním odvolací instance, že „*důkazy předložené společností Český Telecom, a. s., byly zcela průkazné a naprosto věrohodné*“. Vada nedostatečného odůvodnění je v tomto případě o to závažnější, že se jedná ze skutkového, především technického hlediska o problematiku velmi komplikovanou a že okolnosti případu měly zjevně velmi negativní důsledky zejména pro koncové uživatele sítě Internet. Na základě napadeného rozhodnutí však nelze tvrzené pochybení operátora považovat za jednoznačně prokázané, jakkoli se jeví být nanejvýš pravděpodobné. Odůvodnění rozhodnutí stěžovatele totiž naprosto postrádá hodnotící část a není tedy přezkoumatelné, z jakých úvah stěžovatel při hodnocení důkazů a skutkových okolností případu vycházel a o jaké závěry z těchto úvah plynoucí své rozhodnutí opřel. Proto Nejvyšší správní soud sdílí názor městského soudu, že napadené rozhodnutí je zatíženou vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.) a je naopak povinen náhradu nákladů řízení zaplatit úspěšnému žalobci. Právnímu zástupci žalobce přísluší odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu týkající se věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, která byla stanovena v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve výši 2100 Kč za úkon, k němuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), tzn. celkem 2400 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit k rukám právního zástupce GTS NOVERA, a. s., Mgr. Petra Hostaše, advokáta se sídlem Na Struze 1740/7, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

JUDr. Radan Malík
předseda senátu